

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10So/31/2017
Identifikačné číslo spisu: 6016200141
Dátum vydania rozhodnutia: 28.02.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:6016200141.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Jany Hatalovej, PhD. v právnej veci navrhovateľa: N. S., narodený dňa XX.XX.XXXX, E., právne zastúpeného: JUDr. Rudolf Fajbík, advokát, Dobšinského 14, Banská Štiavnica, proti odporkyni: Sociálna poisťovňa - ústredie, Ul. 29. augusta 8, Bratislava, o preskúmanie rozhodnutia odporkyne č. XXX XXX XXXX X zo dňa 21.12.2015, o odvolaní odporkyne proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 26Sd/42/2016-45 zo dňa 14.09.2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 26Sd/42/2016-45 zo dňa 14. septembra 2017 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd napadnutým rozsudkom s poukazom na ustanovenie § 250j ods. 2 písm. a/ a b/ zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“) zrušil napadnuté rozhodnutie odporkyne č. XXX XXX XXXX X zo dňa 21.12.2015, ktorým zamietla žiadosť navrhovateľa o starobný dôchodok ku dňu XX.XX.XXXX, pretože nespĺňa podmienky uvedené podľa § 65 a § 274 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení (ďalej len „zákon o sociálnom poistení“) a podľa § 21 a § 174 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení (ďalej len „zákon o sociálnom zabezpečení“) a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Odporkyni uložil povinnosť nahradiť trovy konania vo výške 461,84 Eur do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že rozhodnutie odporkyne je potrebné zrušiť, pretože vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci a zo skutkového stavu, ktorý bol v rozpore s obsahom spisu.

Preskúmaním veci krajský súd zistil, že v predmetnom prípade bolo sporným zaradenie zamestnania navrhovateľa do I. pracovnej kategórie v období od 12. mája 1980 do 30. apríla 1982, keď navrhovateľ

tvrdil, že aj uvedené obdobie malo byť správne zhodnotené v I.AA pracovnej kategórii.

Na základe príslušnej právnej úpravy a evidenčného listu dôchodkového zabezpečenia vypracovaného Geologickým prieskumom š. p. so sídlom v Spišskej Novej Vsi bolo pre súd prvého stupňa nesporné, že navrhovateľ v období od 12. mája 1980 do 30. apríla 1982 pracoval vo zvýhodnenej 1.A pracovnej kategórii, pretože išlo o výkon zamestnania v baníctve so stálym pracoviskom pod zemou v hlbinných baniach. Jeho konkrétnou pracovnou činnosťou v tomto období boli práce v podzemí na úseku novej odvodňovacej štôlne Voznica v banskom revíri Hodruša - Hámre. Z konkrétneho obsahu jeho pracovnej náplne ako i z výpovede svedkov nesporne vyplynulo, že navrhovateľ počas sporného obdobia každý deň fárал do podzemia hlbinej bane, pričom išlo o baňu, ktorá podľa vyjadrenia Úradu verejného zdravotníctva SR podliehala kontrolovanému pásmu z dôvodu výskytu ionizačného žiarenia, tzn., že išlo o baňu, v ktorej pracovné prostredie s ohľadom na jeho negatívne dôsledky na zdravie človeka zodpovedalo prostrediu v uránových baniach.

Krajský súd dodal, že pre zhodnotenie doby zamestnania poistenca vo zvýhodnenej pracovnej kategórii je potrebné vychádzať z evidenčných podkladov jeho zamestnávateľa ohľadom zaradenia tej - ktorej pracovnej činnosti do zvýhodnenej pracovnej kategórie podľa rezortných zoznamov zamestnaní, vydávaných príslušnými rezortmi štátnej správy, do ktorých pôsobnosti tá - ktorá pracovná činnosť patrila. Pre zaradenie zamestnania do I. a II. pracovnej kategórie je rozhodujúce ako bolo zamestnanie zaradené podľa právneho predpisu platného v dobe vzniku nároku na dávku dôchodkového zabezpečenia, pokiaľ nebolo pre neho výhodnejšie zaradenie podľa predpisu platného v dobe výkonu zamestnania.

V ďalšom poznamenal, že súdna prax opakovane riešila situáciu, keď výkon zamestnania v baníctve v hlbinných baniach mimo uránových baní bol zaradený podľa rezortných zoznamov len do 1.A pracovnej kategórie, hoci vplyv pracovného prostredia v konkrétnej podzemnej bani mohol z hľadiska jeho nepriaznivého dopadu na zdravie človeka zodpovedať negatívnym vplyvom v uránových baniach. Dospela k záveru, že pre zaradenie zamestnania v prostredí hlbinej bane do zvlášť zvýhodnenej pracovnej kategórie (I.AA) je rozhodujúci charakter pracovného prostredia v tej - ktorej hlbinej bani a taký jeho nepriaznivý vplyv na zdravie človeka, aký sa prejavuje aj v prostredí uránových baní.

V konaní mal krajský súd za preukázané, že navrhovateľ v spornom období podľa evidenčných listov dôchodkového zabezpečenia pracoval v I.A pracovnej kategórii, avšak podľa svedeckých výpovedí išlo o výkon zamestnania v prostredí takej hlbinej bane, v ktorej bolo vyhlásené kontrolované pásmo ionizačného žiarenia, pretože toto svojím nepriaznivým vplyvom na zdravie človeka zodpovedalo nepriaznivým vplyvom prostredia v uránovej bani. Mal za to, že odporkyňa v tejto súvislosti nesprávne vyhodnotila svedecké výpovede svedkov RNDr. A. M. a RNDr. S. Z., keď vychádzala z ich evidenčných listov dôchodkového poistenia, v ktorých počas sporného obdobia napriek tomu, že pracovali na rovnakom pracovisku ako navrhovateľ, nemali výkon zamestnania zaradený do zvlášť zvýhodnenej I.AA pracovnej kategórie. Táto skutočnosť nebola pre posúdenie nároku navrhovateľa na starobný dôchodok vo zvýhodnenom fyzickom veku relevantná (aj s ohľadom na ich iný stupeň vzdelania a pracovnú pozíciu), pretože tak ako bolo vyššie uvedené rozhodujúcou okolnosťou je zistenie výskytu negatívneho ionizačného žiarenia pre zdravie človeka. Skutočnosť, že navrhovateľ v spornom období pracoval v podzemí hlbinej bane, denne do podzemia hlbinej bane fárал, pričom išlo o baňu postavenú na roveň uránovej bane, mala odporkyňa správne vyhodnotiť tak, že išlo o výkon zamestnania od 12. mája 1980 do 30. apríla 1982 vo zvlášť zvýhodnenej I.AA pracovnej kategórii. Jej iné právne posúdenie takto zisteného skutkového stavu veci bolo v rozpore s obsahom spisu a bolo nesprávne, preto krajský súd jej rozhodnutie zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p. a vec jej vrátil na ďalšie konanie. V ďalšom konaní bude povinnosťou odporkyne zaoberať sa posúdením vzniku nároku navrhovateľa na starobný dôchodok vo zvýhodnenom fyzickom veku odo dňa podanej žiadosti o priznanie starobného dôchodku pri rešpektovaní vyššie uvedeného právneho názoru súdu, ktorý je pre ňu záväzný.

Proti rozsudku krajského súdu podala odporkyňa včas odvolanie z dôvodov, že navrhovateľ požiadal o

starobný dôchodok žiadosťou spísanou dňa 11. novembra 2015, ktorý žiadal priznať ku dňu X. aprílu XXXX. V zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. a) zákona č. 100/1988 Zb. navrhovateľ získal 3 501 dní, t. j. 9 rokov a 216 dní, v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. b) až h) zákona č. 100/1988 Zb. navrhovateľ získal 1878 dní, t. j. 5 rokov a 53 dní. Spolu teda navrhovateľ získal 14 rokov a 269 dní. Nárok na starobný dôchodok ku dňu X. aprílu XXXX navrhovateľovi nevznikol, pretože podľa § 21 ods. 1 písm. a) zákona č. 100/1988 Zb., napriek tomu, že Rudné bane, š. p., Banská Bystrica, závod Banská Štiavnica sú postavené na roveň uránových baní, navrhovateľ nezískal 10 rokov v uránových baniach, ale iba 9 rokov a 216 dní. Nárok na starobný dôchodok navrhovateľovi vo veku 55 rokov nevznikol ani podľa § 21 ods. 1 písm. c) zákona č. 100/1988 Zb. v znení neskorších predpisov, pretože nezískal 20 rokov v zamestnaní zaradenom do I. pracovnej kategórie, ale iba 14 rokov a 269 dní. Súčasne navrhovateľ nespĺňa ani podmienku vzniku nároku na starobný dôchodok podľa ustanovenia § 174 ods. 1 zákona 100/1988 Zb. v znení neskorších predpisov, nakoľko zamestnanie zaradené do I. pracovnej kategórie netrvalo k 31. decembru 1999.

Štátny geologický ústav Dionýza Štúra v Bratislave listom zo dňa 10. októbra 2016 oznámil, že na základe dokumentov, ktoré sa nachádzajú v archíve nie je možné prešetriť zaradenia navrhovateľa do jednotlivých pracovných kategórií. Podľa evidenčného listu dôchodkového zabezpečenia bol navrhovateľ v uvedenom období zaradený do I. A pracovnej kategórie. Nakoľko sa nepodarilo preukázať zaradenie obdobia od 12. mája 1980 do 30. apríla 1982 do pracovnej kategórie I. AA, odporkyňa predvolala navrhovateľa za účelom oznámenia mena, priezviska a rodného čísla aspoň dvoch jeho spolupracovníkov, ktorí v rovnakom období a s rovnakou dĺžkou praxe vykonávali rovnaký druh práce pre tohto istého zamestnávateľa. Navrhovateľ uviedol ako svedkov RNDr. A. M. a RNDr. S. Z..

Svedok RNDr. A. M. do zápisnice zo dňa 7. februára 2017 čestne uviedol, že pracoval v období od 12. mája 1980 do 30. apríla 1982 na pracovisku Banská Štiavnica -Nová šachta - Sobov, baňa Rozália, na razení odvodňovacej štôlne Voznica. Vykonával vzorkára v podzemí uvedenej štôlni spolu s navrhovateľom. Mali zadelené úseky a navrhovateľ pracoval na inom úseku, no ako kolegovia sa poznali. Svedok RNDr. S. Z. do zápisnice zo dňa 21. februára 2017 čestne uviedol, že pracoval v období od 12. mája 1980 do 30. apríla 1982 u zamestnávateľa Geologický prieskum, n. p., podnikové riaditeľstvo Spišská Nová Ves, na pracovisku Banská Štiavnica -Sobov, baňa Rozália, na razení odvodňovacej štôlne Voznica a vykonával vzorkára v podzemí na uvedenej štôlni. S navrhovateľom boli kolegovia a v uvedenom období spolu pracovali na úlohe „Nová odvodňovacia štôlna-Voznica Banská Štiavnica.“ Navrhovateľ vykonával vzorkárske práce v podzemí štôlne celé uvedené obdobie a denne fáral. Pán Z. bol jeho nadriadený a riadil jeho práce v podzemí.

Podľa ELDP pána RNDr. A. M. v rokoch 1980 - 1982 vykonával práce zaradené do II. a III. pracovnej kategórie. Jeho zamestnanie v rokoch 1983 až 1994 nebolo zaradené do I. AA kategórie. Podľa ELDP pána RNDr. S. Z. jeho zamestnanie v rokoch 1980 - 1982 bolo zaradené do I. pracovnej kategórie. Pracovný pomer skončil v roku 1988 a jeho zamestnanie ani v rokoch 1983 až 1988 nebolo zaradené do I. AA pracovnej kategórie.

Na základe vyššie uvedených skutočností mala odporkyňa za to, že zaradenie obdobia od 12. mája 1980 do 30. apríla 1982 do pracovnej kategórie I. AA nie je preukázané. Suma starobného dôchodku navrhovateľa bola určená správne v súlade s platnými právnymi predpismi o sociálnom poistení. Odporkyňa vyjadrila názor, že rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Vzhľadom na uvedené skutkové a právne dôvody odporkyňa navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu potvrdil s tým, že odporkyňa nie je povinná nahradiť trovy právneho zastúpenia.

Navrhovateľ sa k odvolaniu odporkyne vyjadril v podaní zo dňa 16.11.2017, v ktorom uviedol, že odvolanie obsahuje tie isté tvrdenia, ktoré sú uvedené aj v napadnutom rozhodnutí. Na ich základe odporkyňa vyčíta prvostupňovému súdu nesprávne právne posúdenie veci, ktoré ale presne

nešpecifikuje. V skutočnosti však nie je spokojná s tým, ako súd vyhodnotil skutkový stav, a to zaradenie práce navrhovateľa v určitom časovom období do určitej pracovnej kategórie. V posudzovaní tejto spornej otázky však súd podľa navrhovateľa nepochybil a podrobne v rozsudku odôvodnil, na základe akých skutočností a dôkazov rozhodol. S argumentáciou odporkyne sa zákonným spôsobom vyporiadal. Odporkyňa podľa navrhovateľa ignoruje relevantné skutkové okolnosti a zanovito sa pridrižiava len evidenčného listu, hoci bolo dokázané, že nebol vyplnený vtedajším zamestnávateľom správne. Respektíve, v čase jeho vyplnenia bol správny, avšak nebol opravený v súlade s vtedy novou právnou úpravou, ktorá zaviedla kategóriu I.AA. Navrhovateľ nemôže za to, že zamestnávateľ pochybil. V súčasnosti už tento zamestnávateľ neexistuje a nemá kto vykonať opravu. To nemôže spôsobovať navrhovateľovi ujmu. Preto bolo vykonané dokazovanie výsluchmi svedkov. Ich výpovede podľa navrhovateľa odporkyňa spochybňuje podivným spôsobom, pretože nepopiera obsah ich výpovedí, ale poukazuje na to, ako bolo evidované ich pracovné zaradenie. Pre súd je však relevantný obsah ich výpovedí, z ktorého vyplýva, ako má byť správne posudzované zaradenie navrhovateľa; zaradenie svedkov je právne irelevantné.

Navrhovateľ v ďalšom poukázal, že tak ako je z rozsudku zrejmé, súd už podobné prípady riešil a nebolo ich málo. Mnohé z nich boli preskúmané aj odvolacím súdom. Preto je v rozsudku poukázané aj na skutočnosti, ktoré sú súdu známe, aj na súdnu prax. K tomuto však odporkyňa neuvádza nič, lebo je to prosto tak, s tým, že odporkyni je dobre známe z jeho činnosti, že predmetné pracovisko, teda hlbinná baňa Rozália, je postavená na roveň uránovej bani. Zároveň poukázal na to, že bolo dokázané, že aj v spornom období navrhovateľ pracoval v tejto bani a spolu výkon tejto práce trval viac ako 10 rokov.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhol súdu, aby napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil a zaviazal odporkyňu na náhradu trov odvolacieho konania navrhovateľa.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 O.s.p. a jednomyselne dospel k záveru, že odvolaniu odporkyne nemožno vyhovieť, nakoľko nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok je vo výroku vecne správny; preto ho po preskúmaní opodstatnenosti odvolacích dôvodov postupom podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 28.02.2018 potom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli a internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (www.nsud.sk) najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

Podľa § 244 ods. 1, 2 a 3 O.s.p., v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. V správnom súdnictve preskúmajú sudy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy. Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté.

Podľa § 250l ods. 1 O.s.p. podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov.

Podľa § 250l ods. 2 O.s.p. pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Podľa § 65 ods. 1 zákona o sociálnom poistení, poistenec má nárok na starobný dôchodok, ak bol dôchodkovo poistený najmenej 15 rokov a dovŕšil dôchodkový vek.

Podľa § 65 ods. 2 zákona o sociálnom poistení, dôchodkový vek je 62 rokov veku poistenca, ak tento zákon v odsekoch 4 až 8, § 65a a 274 neustanovuje inak.

Podľa § 274 ods. 1 zákona o sociálnom poistení, nároky vyplývajúce zo zaradenia zamestnaní do I. a II. pracovnej kategórie sa priznávajú do 31. decembra 2023.

Podľa § 21 ods. 1 zákona o sociálnom zabezpečení, občan má nárok na starobný dôchodok, ak bol zamestnaný najmenej 25 rokov a dosiahol vek aspoň

- a) 55 rokov, ak bol zamestnaný najmenej 15 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. a) alebo najmenej 10 rokov v takom zamestnaní v uránových baniach,
- b) 55 rokov, ak bol zamestnaný najmenej 15 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. b), ak bol z tohto zamestnania prevedený alebo uvoľnený z dôvodov uvedených v § 12 ods. 3 písm. d) a e),
- c) 55 rokov, ak bol zamestnaný najmenej 20 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. b) až h),
- d) 58 rokov, ak bol zamestnaný najmenej 20 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. i) až l), alebo
- e) 60 rokov.

Podľa § 174 ods. 1 zákona o sociálnom zabezpečení, občan, ktorý vykonával pred 1. januárom 2000 zamestnanie I. pracovnej kategórie, prípadne službu I. alebo II. kategórie funkcií, má po 31. decembri 1999 nárok na starobný dôchodok tiež, ak bol zamestnaný najmenej 25 rokov a dosiahol vek aspoň

- a) 56 rokov, ak bol zamestnaný najmenej 14 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. a), prípadne 9,5 roka, ak ide o také zamestnanie v uránových baniach, alebo 19 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. b) až h) alebo 19 rokov v službe I. kategórie funkcií,
- b) 57 rokov, ak bol zamestnaný najmenej 13 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. a), prípadne 9 rokov, ak ide o také zamestnanie v uránových baniach, alebo 18 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. b) až h) alebo 18 rokov v službe I. kategórie funkcií,
- c) 58 rokov, ak bol zamestnaný najmenej 12 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. a) prípadne 8 rokov, ak ide o také zamestnanie v uránových baniach, alebo 16 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. b) až h) alebo 16 rokov v službe I. kategórie funkcií alebo 17,5 roka v službe II. kategórie funkcií, alebo
- d) 59 rokov, ak bol zamestnaný najmenej 11 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. a), prípadne 7,5 roka, ak ide o také zamestnanie v uránových baniach, alebo 15 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. b) až l) alebo 15 rokov v službe I. alebo II. kategórie funkcií.

Predmetom súdneho konania bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne o zamietnutí žiadosti navrhovateľa o starobný dôchodok ku dňu XX.XX.XXXX.

Po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho spisu Najvyšší súd Slovenskej republiky s prihliadnutím na § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov, spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre jeho potvrdenie. Preto sa s ním stotožňuje v celom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednáwanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, Najvyšší súd Slovenskej republiky sa vo svojom odôvodnení následne obmedzí iba na doplnenie svojich doplňujúcich zistení a záverov zistených v odvolacom konaní (§ 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. umožňuje odvolaciemu súdu doplniť odôvodnenie prvostupňového súdu o ďalšie dôvody).

Preskúmaním veci odvolací súd zistil, že navrhovateľ požiadal odporkyňu o priznanie starobného dôchodku žiadosťou, a to od XX.XX.XXXX. Narodil sa XX.XX.XXXX t. j. starobný dôchodok žiadal priznať od dosiahnutia fyzického veku 56 rokov. Zo súhrnu dôb zamestnania, poistenia a iných činností, ktoré boli obsahom podanej žiadosti navrhovateľa o priznanie starobného dôchodku odvolací súd zistil, že od 01.09.1973 do podania žiadosti bol navrhovateľ zamestnaný u viacerých zamestnávateľov, bol tiež

nezamestnaný, evidovaný na úrade práce, prípadne nezamestnaný a neevidovaný na úrade práce, bol tiež samostatne zárobkovo činnou osobou a od 01.08.2008 bol poberateľom invalidného dôchodku.

Do doby zamestnania mu bolo započítaných 3 501 dní, t. j. 9 rokov a 216 dní, ktoré navrhovateľ získal v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. a/ zákona o sociálnom zabezpečení a 1878 dní, t. j. 5 rokov a 53 dní, ktoré získal v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. b/ až h/ zákona o sociálnom zabezpečení, spolu 14 rokov a 269 dní.

Podľa evidenčných podkladov a námietok prednesených navrhovateľom bola medzi účastníkmi sporná otázka určenia pracovnej kategórie, do ktorej bola zaradená pracovná činnosť navrhovateľa v období od 12.05.1980 do 30.04.1982, keď navrhovateľ tvrdil, že predmetné obdobie malo byť správne zhodnotené v I.AA pracovnej kategórii, avšak v evidenčných podkladoch bolo jeho zamestnanie zaradené do I. pracovnej kategórie.

Na tomto mieste odvolací súd uvádza, že takto zistené údaje týkajúce sa obdobia dôchodkového poistenia navrhovateľa a kategorizácie jeho zamestnania boli odporkyňou správne zahrnuté do osobného listu dôchodkového poistenia, ktorý je súčasťou napadnutého rozhodnutia a odporkyňa by bola správne vychádzala z kategorizácie zamestnania navrhovateľa tak, ako bola označená v evidenčnom liste dôchodkového zabezpečenia, ak by však v konaní nebol preukázaný ich opak, resp. nesprávnosť.

Keďže zamestnávateľ, pre ktorého navrhovateľ v spornom období pracoval zanikol, navrhovateľ na podporu resp. preukázanie tvrdených skutočností (že pracoval vo zvlášť zvýhodnenej pracovnej kategórii) označil dvoch svedkov - RNDr. S. Z. a RNDr. A. M., z výpovedí ktorých vyplynulo, že navrhovateľ v spornom období od 12.05.1980 do 30.04.1982 pracoval u zamestnávateľa Geologický prieskum, n. p. podnikové riaditeľstvo Spišská Nová Ves na pracovisku Banská Štiavnica - Nová šachta - Šobov, baňa Rozália na razení odvodňovacej štôlne Voznica, kde vykonával prácu vzorkára v podzemí. Ako samostatný kolektor - vzorkár vykonával navrhovateľ denne prácu v podzemí hlbínnej bane, kde meral banské dielo, odoberal vzorky a vyhotovoval dokumentáciu banského diela (s tým, že sa jednalo o baňu, na základe výsledkov meraní objemovej koncentrácie radónu postavenú z hľadiska nepriaznivého vplyvu na zdravie človeka na úroveň uránových baní), pričom z vyjadrenia Regionálneho úradu verejného zdravotníctva so sídlom v Žiari nad Hronom zo dňa 27.04.2017 (ďalej len „vyjadrenie RÚVZ“) vyplynulo, že v rokoch 1980 až 1993 vtedy príslušný orgán na ochranu zdravia vyhlasovala a evidovala u zamestnancov vykonávajúcich prácu v podzemí na úseku novej odvodňovacej štôlne Voznica, okrem iných faktorov v pracovnom prostredí aj rizikový faktor ionizujúce žiarenie kategórie 3.

Tu odporkyňa pochybila, keď namiesto toho, aby vyhodnotila svedecké výpovede a vyjadrenie RÚVZ, z ktorých jednoznačne vyplýva, že v spornom období šlo o výkon zamestnania v prostredí takej hlbínnej bane, v ktorej bolo vyhlásené kontrolované pásmo ionizačného žiarenia, pretože toto svojim nepriaznivým vplyvom na zdravie človeka zodpovedalo nepriaznivým vplyvom prostredia v uránovej bani, vychádzala pri posudzovaní žiadosti navrhovateľa o starobný dôchodok navrhovateľa z evidenčných listov dôchodkového poistenia svedkov. Odvolací súd dáva do pozornosti, že v predmetnom prípade nebolo rozhodujúce, že svedkovia, ktorý počas sporného obdobia, hoci mali totožné pracovisko s navrhovateľom, nemali výkon práce zaradený do zvlášť zvýhodnenej pracovnej kategórie I. AA. Jedinou rozhodujúcou okolnosťou, na ktorú mala odporkyňa pri rozhodovaní prihliadať, bolo zistenie výskytu negatívneho ionizačného žiarenia pre zdravie človeka.

Po preskúmaní veci odvolací súd ustálil, že skutkové a právne dôvody rozsudku krajského súdu, ktorý po preskúmaní napadnutého rozhodnutia odporkyne dospel k záveru, že toto nie je správne a odvolaniu navrhovateľa vyhovel, vychádzali zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu, o ktorom odvolací súd nemá žiadne pochybnosti.

K uvedenému odvolací súd dodáva, že v konaní bolo preukázané, že navrhovateľ v spornom období od 12.05.1980 do 30.04.1982 pracoval v hlbínnej bani, ktorá pre zistenie výskytu negatívneho ionizačného žiarenia pre zdravie človeka bola postavená na roveň uránovej bane, a tak mal byť uvedený výkon jeho

zamestnania správne zaradený do zvlášť zvýhodnenej pracovnej kategórie I. AA.

Odvolací súd sa stotožnil s právnym záverom krajského súdu, ktorý postupoval správne, ak ustálil, že odporkyňa pochybila pri rozhodovaní o žiadosti navrhovateľa o priznanie starobného dôchodku. Odvolací súd dodáva, že navrhovateľ svoje námietky doložil dôkazmi na podporu svojich tvrdení, ktoré sú zároveň relevantným dôvodom na spochybnenie správnosti skutkových zistení a záverov prijatých v správnom konaní.

Na základe výsledkov vykonaného dokazovania, podľa názoru odvolacieho súdu, krajský súd dôvodne považoval rozhodnutie odporkyne za rozporné so zákonom a odvolaniu navrhovateľa dôvodne vyhovel zrušením napadnutého rozhodnutia odporkyne a vrátil veci na ďalšie konanie. Námietky navrhovateľa bolo potrebné vyhodnotiť za dôvodné, preto odvolací súd považoval postup krajského súdu za zákonný.

Z vyššie uvedených dôvodov aj odvolací súd nepovažuje rozhodnutie odporkyne za zákonné, a preto rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku, pretože navrhovateľ, hoci bol v odvolacom konaní úspešný, si trovy odvolacieho konania nevyčísľil (§ 151 ods. 1 O.s.p.) a iné trovy konania zo spisu nevyplývajú (§ 151 ods. 2 O.s.p.). Odporkyni náhrada trov konania nepatrí zo zákona (§ 250k ods. 1 v spojení s § 250l ods. 2, § 246c ods. 1 a § 224 ods. 1 O.s.p.).

S poukazom na ustanovenie § 492 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.